

ROZHLASOVÁ HRA

JAK ZLOMIT VAZ NEJEN KRÁLI KOMIKŮ.

Protektorátní příběh nejen Vlasty Buriana, ale i těch druhých.

Na základě autentických archivních dokumentů

Protektorátní rozhlas, Vinohradská třída, podzim roku 1941. "Rundfunk Böhmen und Mähren". Český rozhlas začíná svou nechvalně proslulou éru, kdy z příkazu Úřadu Říšského protektora a Ministerstva školství a lidové osvěty zahajuje vlnu natáčení a vysílání tzv. politických satirických rozhlasových skečů, v nichž jsou představitelé české exilové vlády v Londýně dehonestováni tím nejopzlejšším možným způsobem a spolu s nimi to jsou osobnosti spojenecké koalice: Churchill, Roosevelt, Stalin a další. Útočeno je v rádoby humorných scénkách také na židovskou komunitu a na emigranty Voskovce, Wericha a Ježka, jejichž písně jsou sprostě vykradeny a přetextovány tak, aby měly opačný účinek, nikoli nacismus pranýřovat, ale pomoci v narůstání jeho vlivu. Tvůrčím týmem scének, které mají odporný obsah, je několik zaprodaných zkrachovalých žurnalistů, kolaborantů, ale také zaměstnanců rozhlasu, jimž bylo pohroženo vězením. Účinkujícími jsou převážně známí komici, které veřejnost zná z pražských divadel a z filmového plátna... Proč právě oni? Kdo jiný by přitáhl k rozhlasovým přijímačům tolik posluchačů? A tak je jim vyhrožováno, že pokud nevystoupí v antisemitských skečích, budou potrestáni. Stalo se. A takto byl zlomen vaz nejen králi komiků Vlastovi Burianovi, ale i několika dalším...

Postavy:

ErJé - jeden z nejzaprodanějších kolaborantů, svými břitkými pronacistickými básněmi měl velký vliv na propagandu nacismu, vl. jm. Josef Rejthar, původně učitel češtiny. Po válce nebyl nikdy dopaden. Podařilo se mu uprchnout do USA, kde se stal velmi úspěšným podnikatelem, dožil v Chicagu a zemřel jako velmi bohatý muž ve věku 86 let.

Josef Opluštil - zkrachovalý podprůměrný redaktor fašistických tiskovin, k nacismu se hlásil především z finančních důvodů, svými politickými skeči v rozhlase měl velký vliv na poválečné zlikvidování V. Buriana, Č. Šlégl, K. Postraneckého a dalších zúčastněných. Po válce odsouzen k 16 letům vězení, propuštěn po 8 letech za dobré chování. Stal se agentem StB a dožil se velmi vysokého věku.

Oldřich Šmatera - klavírista, skladatel a aranžér, který byl angažován jako spolupracovník tvůrčího týmu politických skečů protektorátního rozhlasu. Podílel se na velké většině skečů, kde komponoval původní hudbu a „aranžoval“ Ježkovy melodie a lidové písně do „antisemitského hávu“. Po válce nebyl nijak perzekuován a stal se úspěšným zaměstnancem Čsl. Cirkusů, varieté a lunaparků a spolupracoval mj. s Miloslavem Švandrlíkem, který byl jeho zetěm. V 90. letech napadl trestním oznámením V. Justa, poté, co zveřejnil informaci o tom, že se na skečích podílel. Zaměstnání v protektorátním rozhlase mu bylo započítáno jako součást důchodového výměru. Zemřel ve věku 79 let.

Vlasta Burian - král komiků, divadelní ředitel, filmový a divadelní herec. Jeho jediná účast v politickém skeči Hvězdy nad Baltimore se stala záminkou (a důvodem) k jeho poválečné likvidaci. Stal se exemplárním příkladem pomsty davu české veřejnosti, která si hledala oběti ve vlastních řadách. Byl odsouzen k velké pokutě, k vyloučení z umělecké činnosti. Později se s velkým sebezapřením ponížil, sepsal prosebný dopis a bylo mu opět dovoleno umělecky působit i v nové komunistické kinematografii. Zemřel ve věku 70 let.

Čeněk Šlégl - divadelní a filmový herec a režisér. Dlouholetý člen Divadla Vlasty Buriana. K účasti v politických skečích (celkem 11 výstupů) byl přinucen poté, co si jeho dcera Blanka v problematické době vzala za muže Žida Arnošta Weisse (sňatek na jaře 1941). Po vydírání a přímých výhrůžkách likvidací celé jeho rodiny v koncentračním táboře souhlasil s účastí. Z této povinnosti se později vyvázal tím, že nasimuloval zranění nohy. Svého židovského zete prokazatelně několikrát vyreklamoval z vězení a poté i svou 2letou vnučku Zuzanu (poloviční židovku) dokázal vyjmout z transportu do koncentračního tábora. Po válce byl odsouzen k půlročnímu vězení a již nikdy se k oficiální umělecké činnosti nevrátil. Dožil jako invalidní důchodce v pražských Strašnicích a zemřel ve věku 70 let.

Karel Postranecký - dlouholetý člen Divadla Vlasty Buriana, filmový herec. Původní profesí vojenský důstojník, lékař. K účasti ve skečích byl přinucen výhrůžkami ze strany A. O. Zankla. Honoráře, které za skeče dostával, prokazatelně odevzdával protinacistickému odboji. Za povstání se aktivně zúčastnil bojů (jako někdejší důstojník byl pověřen velením jedné z barikád na Vinohradech). Po válce byl odsouzen ke 3 měsícům vězení a již nikdy se k umělecké činnosti nevrátil.

Jára Kohout - legendární divadelní a filmový komik. K účasti ve skečích byl přinucen poté, co se v roce 1940 ocitl ve vazbě gestapa kvůli provokativní vlastenecké výzdobě své vinárny U Kohouta v Praze. Po válce nebyl nijak vyšetřován, emigroval a stal se zaměstnancem rádia Svobodná Evropa.

Karel Kastner - profesionální rozhlasový herec, který sehrál mj. roli ředitele Aurbacha ve skeči Rudá nemoc. Po válce nebyl nijak vyšetřován.

Ferenc Futurista - známý divadelní a filmový komik, který účinkoval ve dvou skečích. Po válce nebyla jeho účast nijak prošetřována. Zemřel předčasně po dlouhé nemoci v roce 1947.

Jaroslav Marvan - herec Divadla Vlasty Buriana, posléze v Městských divadlech pražských, slavný filmový herec. Osobní přítel a soused herce a režiséra Čenka Šlégl.

Zankl - vl. jm. Anton Otto Zankl. Sudetský Němec. Zmocněnec Úřadu Říšského protektora pro činnost ve filmu, divadle a rozhlase. Jeho kompetence byly téměř neomezené. Měl na svědomí mnohá vydírání českých umělců. Byl jedním ze zodpovědných za proces arizace české kultury.

Režisér - blíže nespecifikovaný režisér českého rozhlasu. Zástupná role pro režiséry Vasmuta, Budila a Bezdíčka, kteří natáčeli skeče. Po válce se nikdo z nich ze své činnosti nezodpovídal.

Mistr zvuku - blíže nespecifikovaný mistr zvuku českého rozhlasu. Zástupná role - viz. výše.

Sekretářka - blíže nespecifikovaná role sekretářky. Zástupná role pro jednu z mnoha „proněmeckých úřednic“, které byly více než loyální „novému vedení rozhlasu.“

Soudce - blíže nespecifikovaný příslušník poválečné justice. Zástupná role pro soudce, kteří působili v tzv. Mimořádných lidových soudech, které soudily kolaboranty a všechny ostatní, kteří se „stýkali s okupanty v míře větší než nezbytně nutné“.

Rejthar ml. - vl. jm. Jaroslav Rejthar. Syn básníka ErJé, který zůstal po jeho útěku sám a nezletilý v Čechách s matkou. Po válce byl vytěžován StB a stal se spolupracovníkem. Se svým otcem udržoval písemný styk.

Strážník - nekonkrétní příslušník policie 50. let, konající strážní službu na vrátnici.

Fotograf - běžný nekonkrétní zaměstnanec redakce Národní politiky, konající svou práci.

Hlasatel - nekonkrétní osoba, která agilně a se zápalem čte uvedené texty. Měl by působit jako spojovací a vysvětlující článek hry. Mluví jemně nosním tónem, jak bylo ve 40. letech typické například v komentářích týdeníku Aktualita.

Pavel - blíže nespecifikovaný člen odbojové organizace, který přebíral peníze od K. Postraneckého.

Král - inspicient Divadla Vlasty Buriana. V šedesátých letech se stal spoluautorem autorem mimořádně zdařilé monografie Vlasta Burian.

Sousedka - blíže nespecifikovaná sousedka Čenka Šlégl z pražských Strašnic. Žena středního věku.

Řidič - sudetský Němec, blíže nespecifikovaný osobní řidič A. Zankla /voják/, plní veškeré rozkazy.

/ZVUK. MELODIE EVOKUJÍCÍ TYPICKY DOBU PROTEKTORÁTU. IDEÁLNĚ ÚRYVEK DOBOVÉ NAHRÁVKY „JEN PRO TEN DNEŠNÍ DEN.“... ZVUKOVÉ PROLNUTÍ./

Hlasatel: *„Novinka českého rozhlasu: POLITICKÝ SKEČ. --- Zápas o veřejné mínění, který věrně provází vítězný zápas na frontách, zapojil dějinně proslulý prostředek: vtip a satiru. Každý protivník sám svými vlastnostmi určuje zbraň, kterou je potírán. Jsou lidé, mínění a snahy, které nestojí za víc, než za zesměšnění. Směšní jsou ovšem již sami sebou a jde jen o to, aby vhodnými výrazovými prostředky tato jejich směšnost zobecněla. Tak vstupuje do mocného rozhlasového prostředku i politický skeč, drobná veselá scéna, charakteristická kresbička, uzavřená překvapující pointou. Politický skeč je novinkou v českém rozhlase. Posluchači slyšeli již před týdnem politický skeč Josefa Opluštila „Pan Čěšpiva se osvobodil“, zítra v neděli je další skeč, nazvaný „Haló, volá vás Londýn“ a v pondělí 10. dne tohoto měsíce večer uslyšíme od téhož autora další aktuální skeč „Agent s panikou“. Český rozhlas vysílá tyto časové politické skeče pravidelně v neděli, v pondělí a ve středu v rozsahu večerních pořadů.“*

/ZVUK: ÚRYVEK Z MELODIE F. LISZTA: PRELUDIA, TEHDEJŠÍ ZNĚLKY NACISTICKÉHO ROZHLASU - TÉMA zhruba ve stopáži 2:30 min ... ZVUKOVÉ PROLNUTÍ./

NAHRÁVACÍ STUDIO.

- ErJé: Heil Hitler! Pánové, začínáme asi za 10 minut. Máte všichni své texty? V pořádku! Buďte tak laskavi a pojd'te zapózovat zde panu fotografovi. Přišel až z redakce Národní politiky a ještě má dneska mnoho povinností. Nezdržujeme ho!
- Opluštil: Ano. Ovšem! Víím dobře, jak náročná je žurnalistická práce, zvlášt' v dnešní těžké době. Sám jsem se v minulých letech něco naběhal po Praze, abych ulovil nějakou tu zajímavost, kterou bych mohl zpracovat a nechat otisknout...
- ErJé: Józefe, my vííme, jak jsi to měl těžké. O tom třeba jindy. Ted' prosím pojd'me se postavit kolem mikrofonu tak, jako kdybychom právě natáčeli naši scénku.
- Fotograf: Děkuji. Vážení, prosím, tvařte se naprosto přirozeně. Jako na jevišti. Pane Kohout, vy byste mohl jakoby zespoda mluvit do mikrofonu a chytit se pravou rukou stativu. Bude to sugestivní. Pan Šlégl, prosím, po Vaší pravici... Ták! Vedle prosím kolegu Postraneckého... Áno... Pan Miškovský laskavě úplně doleva a páni autoři po stranách... Přirozený postoj. Výborně, pánové. Ted' prosím vteřinku vydržet....
CVAKÁ SPOUŠŤ FOTOAPARÁTU.
Děkuji. Prosím, pánové, ještě jednou totéž, tentokráte s bleskem...
Opět prosím, krátkou vteřinku...
CVAKÁ SPOUŠŤ FOTOAPARÁTU S BLESKEM.
Hotovo! Děkuji. Přeji plný zdar Vaší práci! Nashledanou. Heil Hitler!

- Kohout: /Šeptá/: Takhle křečovitě jsem se mikrofonu dlouho nedržel...
- Šlégl: Já jsem se tak strojeně a kysele taky dlouho netvářil, Járo.
- Zankl: PROMLUVA Z REŽIE (MÍRNĚ ZKRESLENÝ ZVUK Z REPRODUKTORU):
Bitte! Arbeitet!
- ErJé: Pánové! Pojd'me do práce. Režie je připravena? Ano? My také!
- Opluštil: Jedeme! Prosím záznam.

Režisér: PROMLUVA Z REŽIE (MÍRNĚ ZKRESLENÝ ZVUK): Potvrzují!
Nahráváme!

Opluštěl: Jeli tudy komedianti. Politická hra. Napsal Josef Opluštěl.

/PŘEJATÁ HUDBA Z GRAMODESKY. JAROSLAV JEŽEK: POCHOD KARNEVALU UMĚLECKÉ
BESEDY. - NEDOZNÍ VŠAK CELÝ A JE ASI PO MINUTĚ ZASTAVEN./

Kohout: /VYKŘIKUJÍ A PŘEKŘIKUJÍ SE JAKO V LUNAPARKU/:
Hehehé!!! To byli oni! Komedianti!

Šlégl: Komedianti pár exeláns!

Postranecký: Ohohohó! A už jsou pryč!

Šlégl: Kam zmizli?

Kohout: Za velkou louží. Je tam prej všechno zadarmo!

Postranecký: Tomu nevěřím. Zadarmo není nic. Zvláště ne v dnešní době!

Kohout: Ale jo. Je!

Šlégl: Jak to? To přece není jen tak!

Kohout: To ne, ale když prokážou svůj židovskej původ, tak na Wall Streetu zabodují!

Postranecký: Jak můžou komedianti Wégricht a Waksman dostat něco zadarmo?

Šlégl: Pravda! Však ani to jejich divadlo nebylo vtipný!

Kohout: Posloucháte ušiskama? Říkám, že oba prokázali svůj židovskej původ.
A Ejhle! Už mají placenou vysílací frekvenci v židovským rozhlasu a štvou!

Šlégl: Koho?

Kohout: Spíš co! Nebo proti komu!

Postranecký: Myslím, že ten jejich SrandaTalmud konečně najde uplatnění. Když se tady nechytli.

Šlégl: To asi jo. Prej tam za velkou louží mají rádi takovou srandu.

Kohout: Zaručeně! Hehe!

Postranecký: Jen aby se Wégricht nepřežral šouletu! Už takhle je víc než tlustej...

Šlégl: Když ho bude hltat i s macesama, tak to z něj půjde rychle ven...

Kohout: Ať si užijou tyhle kulinářský zázraky! Hlavně, že jsou už pryč!

Postranecký: To jo! A ať tam puknou.

Šlégl: Taááák! Pukavci!

Kohout: /NADŠENĚ KŘIČÍ PŘES SEBE/ Ohohóóó! Puuuuknětee!

Postranecký: Chachachááá!

Šlégl: Heheééé!

/HUDBA Z GRAMODESKY: B. SMETANA: POCHOD KOMEDIANTŮ Z PRODANÉ NEVĚSTY. PO
CHVÍLI ODEZNÍVÁ DO ZTRACENA./

/VŠICHNI ZÚČASTNĚNÍ HERCI ZPÍVAJÍ SBOREM - SBOROVÝ ZPĚV. ZJEVNĚ NEPŘESNÝ,
IMPROVIZOVANÝ A NEPŘIPRAVENÝ./

Píseň komediantů:

My jsme to uměli, boudy jsme stavěli.

Nám v tomhle cirkuse bylo blaze.

Poslední halíře lid nám dal v taliře.

Národu to přišlo hodně draze.

Berňák mu poslední sebral gatě.

Šaškové rodilí náš národ vodili.

Jak cikán medvěda na špagátě.

Refrén:

Jeli tudy komedianti.

Nikdo se už po nich nefantí.

Tohle bylo unikum.

Jak okradli publikum.

A ten jejich principál.

Utekl jim s pokladničkou v dál.

Ten, kdo na něj vzpomíná.

Věří jeho žvástům z Londýna.

/DOZNÍVÁ KLAVÍRNÍ DOPROVOD - JEDNODUCHÁ KODA: TONIKA, SUBDOMINANTA,
DOMINANTA, TONIKA./

/ZVUK: POTLESK/

Postranecký: /slavnostně/: A já jakožto představitel amerického ráje na zemi taky zazpívám, ale sám!

/Zpívá na melodii Tluče bubeníček/:

„Tluče zednář Roosevelt, tluče na buben.

A svolává Židy, Židi, phod'te ven!

Zahrajem si na vojáky, to ponese prachy ňáký.

Půjdem do války, budou dolárky.

Paní Rooseveltová tluče jazykem.

Svolává Židovky, pojd'te, dámy, sem!

Červený kříž pro vojáčky dodá prádlo, podvlékačky.

Půjdem do války, budou dolárky.

Sláva Rooseveltovi, sláva at' žije.

Budou dodávačky, stoupnou akcie!

Al Capone nad kořistí, zbledne v hrobu od závisti.

Budou dolárky, hurá do války.

Tluče Eda Beneš, tluče na poplach.

Volá na Haničku: Holka, žádnéj strach!

Pojedu do Ameriky uspořádat nové sbírky.

Připrav eroplán, tohle je zas plán.

Honza Masaryků tluče palicí.

Závistivě volá slečnu Alici.

To zas bude peněz fůra, nestůj tady jako můra.

Připrav čamaru, plavu do baru.“

/ZVUK: DAVOVÝ KŘÍK, POTLESK A JÁSOT. PROLÍNÁ SE DO AMERICKÉ HYMNY, KTERÁ ZAZNÍ JEN NĚKOLIK VTEŘIN A ODEZNÍVÁ DO ZTRACENA/.

Režisér: PROMLUVA Z REŽIE (MÍRNĚ ZKRESLENÝ ZVUK): Hotovo! Pánové, děkuji. Profesionální práce bez přebřebtů. Prosím dostavte se všichni

do kanceláře číslo 218 ve druhém patře. Budou Vám poukázány honoráře. Texty prosím odložte na konferenční stůl u východu ze studia. Přeji všem hezký zbytek dne.

Zankl: PROMLUVA Z REŽIE (MÍRNĚ ZKRESLENÝ ZVUK), S JEMNÝM NĚMECKÝM AKCENTEM: O datu odvysílání budete informováni naším intendantem. Pochopitelně Vás vyzývám k propagaci a informování široké veřejnosti o této naší nové rozhlasové zábavě ve vašich divadlech. Noviny s upoutávkou se ke každému jedinci nedostanou, protože národ Čechů je... hmm... Das ist große Sparsamkeit! //velmi spořivý//

/CHODBA ROZHLASU. U POPELNÍKU ZAPALUJE NĚKOLIKERÝM ŠKRTNUTÍM ZÁPALKY NEÚSPĚŠNĚ ČENĚK ŠLÉGL CIGARETU./

Kohout: Vincku! Počkej, já ti připálím!

Šlégl: Díky! Třesou se mi ruce. Je mi z toho vážně na nic.

Kohout: Nám všem tady...

Šlégl: To je jiný kafe, než když jsme spolu dělali tu mou taškařici „Pane vrchní, platit!“ Co?

Kohout: To mi povídej, člověče!

/KOHOUT ŠKRTÁ ZÁPALKU. PŘIPALUJE CIGARETU A ŠLÉGL S ÚLEVOU A POŽITKEM VTAHUJE. /

Šlégl: Áááá. Děkuju. To jsem potřeboval... Dej si taky šluka!

Kohout: Nemůžu. Radši to půjdu spláchnout na pivo... No, na pivo, jestli se tej obarvenej vodě, co nám teď servírujou, dá vůbec říkat pivo... Kdybych si šluknul, tak dopadnu jako tamhle Kája na hajzlíku...

/Z TOALETY SE OZÝVÁ ZVRACENÍ POSTRANECKÉHO... OTEVŘOU SE DVEŘE A VYJDE POSTRANECKÝ, OTÍRAJE SI S ÚLEVOU TVÁŘ MOKRÝM RUČNÍKEM. /

Šlégl: Člověče, cos sežral?

Kohout: Nejspíš celýho fýrera i s knírkem, když tam dávil tak dlouho.

Postranecký: Pánové. Tohle je hnus...

Šlégl: No jo. Seš docela zelenej. Ale to jsme asi všichni... Asi si taky odskočím, jestli jsi to tam moc nezasvinil...

Postranecký: Nene, trefil jsem se... V životě bych neřek', že se takhle zbliju. Kam jsme se to dohrabali? Přisahal jsem, když mi dávali mundúr, že budu bránit republiku a teď jsme všichni v háji...

Kohout: Buď vlastně rád, že bliješ. Znamená to, že máš ještě co jíst. Bude hůř a začnem žvejkat podrážky od bot, jako na sklonku doby císaře pána.

KOLEM NICH PROCHÁZÍ SEKRETÁŘKA. CVAKAJÍ VYSOKÉ PODPATKY.

Sekretářka: /S německým akcentem/: Pánové, bitte, račte se mnou k podepsání smlouvy a převzetí honoráře.

Šlégl: /Cynicky/: Ovšem, milostivá. Však už se nemůžeme dočkat.

VŠICHNI TŘI JDOU ZA SEKRETÁŘKOU. VRZNUTÍ OTEVÍRANÝCH DVEŘÍ. V KANCELÁŘI JE SLYŠET ZVUK PSACÍHO STROJE.

Sekretářka: Ruhe, bitte! Lieber kollege!

ZVUK PSACÍHO STROJE ZANIKNE. CINKNE POSUVNÍK. KOLEGA ÚŘEDNÍK Z KANCELÁŘE ODCHÁZÍ.

Sekretářka: Herr Kohout! Zde prosím unterschrift. A zde je Váš honorář.

Kohout: Tisíc korun?

Sekretářka: Ja. Herr Pabel to s Vámi předem nediskutoval?

Kohout: Ne!

Sekretářka: Schade! ... Herr Postrace.. Postrat... Postranetzky!

Postranecký: Jmenuji se Postranecký /s důrazem na Ý/

Sekretářka: Na ja! Slofanska jmena... Unterschrift, bitte! ... In ordnung.

Šlégl: A ted' já, pokud se nemýlím... Ein podpisschrift und das penížegeld.

ZVUK ŠKRÁBAJÍHO PERA. ODHAZUJE JEJ NA STŮL A ŠUSTÍ BANKOVKAMI.

Sekretářka: In ordnung. Danke. Wiedersehn!

VŠICHNI TŘI ODCHÁZÍ NA CHODBU, KDE ČEKÁ ZANKL.

Zankl: /S německým přízvukem/: Pánové, zde laskavě prostudujte ferman dalšího natáčení.

Postranecký: Nechápu!

Zankl: Není potřeba! Prosím striktně o důsledné dodržení času.

Šlégl: Já ale nemám zájem o další účinkování!

Zankl: Texty rolí vám budou doručeny našim kurýrem. Pánové Postranecký a Kohout! Auf wiedersehn! ... Herr Šlégl, ein Moment!

Postranecký, Kohout: /Odevzdaně/: Nashledanou! Ahoj, Vincku, večer v divadle.

Šlégl: Vážený pane, já skutečně nemám zájem o další...

Zankl: Patrně jste zapomněl, z jakého důvodu tu jste! Tady nejde o umění. To si nechte pro ten váš Buriantyjátr!!! Tady jste součástí politického boje za zájmy Říše!

Šlégl: Ale já...

Zankl: Ruhe! Vaše dcera uzavřela sňatek s Židem! Podle platných zákonů můžeme celou Vaši rodinu uvěznit a odlifrovat směr východ, kde je pro Židy a jejich pomahače dost prostoru v koncentračních táborech. Vy máte jedinou šanci se tomu vyhnout. Budete hrát role, které Vám určíme. A nebo - směr východ - jednosměrná jízdenka pro celou vaši rodinu i s židovským zetěm... Herr Kohout už si ve vazbě poseděl za daleko menší přečin, může vám povyprávět.

Šlégl: /Dramatické polknutí/

Zankl: Radím Vám, rozmyslete se dobře! Nebylo by vhodné, aby ten váš komische král Burian ztratil režiséra a předního člena ansámblu... Ostatně i on se tu brzy bude realizovat. Vy všichni si nakonec uvědomíte, že tenhle vzdor je nesmysl. Jistě čtete noviny a víte, že Říše vítězí na všech frontách! Tady nejde o loyaltitu, ale o jasný pragmatismus!

Šlégl: /Zhnuseně/: Nashledanou.

Zankl: Auf wiedersehn.

/ODCHÁZÍ CHODBOU A JE SLYŠET POMALÝ KLAPOT PODRÁŽEK. ZVUKOVÝ PŘECHOD./

/PROSTŘEDÍ BYTU NA VINOHRADECH. OTEVÍRAJÍ SE DVEŘE A SVÉHO PÁNÍČKA VÍTÁ DOMÁCÍ MAZLÍČEK- PES AZOR. ŠTĚKOT. _____ /

Postranecký: Azíku, na místo! Pániček Tě hned půjde vyvenčit.

/SEDÁ SI K TELEFONU A VYTÁČÍ 5MÍSTNÉ ČÍSLO. PÍPÁNÍ./

Pavel: /zvuk ze sluchátka/: Haló.

Postranecký: Haló, Pavel? Tady Karel, od posádky.

Pavel: Nazdar!

Postranecký: Nazdar! Máš prosímtě čas? Můžeme se sejít za 5 minut u lípy?

Pavel: Jojo. Můžeme!

Postranecký: Dobře! Nazdar!

POKLÁDÁ S ÚLEVOU SLUCHÁTKO. BERE VODÍTKO. AZOR RADOSTNĚ ŠTĚKÁ.

Postranecký: Pojd', Azíku, jdeme na vzduch.

PŘIBOUCHNE DOMOVNÍ DVEŘE. ZVUKOVÉ PROLNUTÍ. --- RUCH ULICE. NA ROHU PARKU U VZROSTLÉ LÍPY ČEKÁ PAVEL.

Pavel: Nazdar!

Postranecký: Nazdar!

PODÁVAJÍ SI RUCE. POSTRANECKÝ PŘEDÁVÁ V DLANI PAVLOVI BANKOVKU.

Pavel: /překvapeně s pohledem do dlaně/: Tisíc korun?

Postranecký: Přesně tak. Bratře! Tyhle peníze předej odboji. Nechci je mít u sebe.

Pavel: Proč? Tvoje žena je přeci...

Postranecký: Tyhle peníze by ji neuzdravily. V odboji budou víc potřeba. To mi věř.

Pavel: Dobře. Na detaily se neptám!

Postranecký: Děkuju. A můžeme se, prosímtě domluvit, že každého druhého v měsíci Ti
tady ve stejný čas předám zase minimálně dalších tisíc korun?

Pavel: Domluveno! V kolik?

Postranecký: Já můžu vždycky takhle odpoledne před divadlem. Takže v 5?

Pavel: Dobře. Nazdar!

Postranecký: Děkuju. Nazdar!

ODCHÁZÍ SE ŠTĚKAJÍCÍM AZOREM DO PARKU. ZVUKOVÉ PROLNUTÍ.

/ZVUK: F. CHOPIN: KLAVÍRÍNÍ PRELUDIUM, krátká, asi půlminutová ukázka, odezní do ztracena.../

ErJé: Oldo, tady mám nový text na zhůvěřilost z Osvobozeného. Zmáčkni mi tam akordy, prosímtě.

Šmatera: Aha. Ukaž? ... Hmmm... Josefe, to asi neznám...

ErJé: Ale jo... oni přeci hulákali původně: „Protože my jsme stoprocentní muži... tra la la la...“ /cynicky/: A já to kapku pozměnil... /úlisně/: Vlastně vylepšil!

Šmatera: Jo, aha, to jo, to znám...

Opluštil: Aby ne! Hehehe... Ukaž, Pepane! Oldo, jedem!

ErJé a Opluštil: /zpívají, s primitivním doprovodem klavíru, na melodii W+V+J:
Pochod stoprocentních mužů - s novým textem - Pochod stoprocentních Židů/:

*„My jsme ti Židi dva, za tisíc drzost máme,
Tam, kde se chystá boj, zbaběle utíkáme
To není potíže, my dva jsme totiž mezi Židy dvě tváře známé*

/Refrén/:

*Za nás at' každý vlastenec se stydí
Mluvíme špatně česky a jsme Židi
A naše hrubá satyra uráží svaté city
Našinec vždycky všechno hubou zastal
Okrádal lidi a jenom se chvástal
Nás nikdo v světě nikdy neošídí
Na to jsme jen my stoprocentní Židi
My máme kapsy své z dodávek rozedrány
Nám jen zalahodí bursovních krachů rány
S námi je potíže, nám Židům totiž odzvonili v Evropě Hrany*

/Refrén/:

*Protože my jsme stoprocentní Židi.
Za Beneše jsme směli trávit lidi.
My máme drzost Roosevelta a tupost Beneše Édy.
Co Beneš se tu bohapustě chvástá?
My utekli s ním, den když nový nastal.
Teď každá vrána bezpečně to vidí,
že přece my jsme stoprocentní Židi
Že my jsme Židi dva, to zkušenost je stará.
Nám vždy zalahodí, když usměje se Sára.
Pročpak se potíš? Wachsmann se totiž i s Werichem po světě cárá!*

/Refrén/:

Protože my jsme stoprocentní Židi.

Za Beneše jsme směli trávit lidi.

My máme drzost Roosevelta a tupost Beneše Édy.

My byli drzí jako Thata Leben.

Ten chránil nás a proto rost nám hřeben.

Dnes každý Čech se za nás z duše stydí.

Protože on se dal nachytat Židy.“

Šmatera: */Pouští klávesy/:* Fajn, pánové. Jen bych ještě trochu přidal na tempu a energii. Přidám kdyžtak nějakou kodu nebo i předehtu, když bude potřeba.

ErJé: To se uvidí podle délky.

Opluštil: Teda, Pepane, krása! Moc se ti to povedlo! Ty milionářský osvobozený zmetci si to zaslouží. Doufám, že to tam k nim do Njů Jorku doletí...

ErJé: Neměj péči. Určitě jo. A vsadím se, že jsou každej den přilepený na rádiu a poslouchají, co vysíláme. Chudáci.

Šmatera: Pánové, ještě něco máme?

ErJé: Ne, Oldo, dneska už hotovo. Můžeš jít. Na nahrávání prosimtě přijď o čtvrt hodiny dřív, ať si to může herectvo předem zazpívat, kdyžtak jim upravíš tóninu, kdyby krákorali moc vysoko.

Šmatera: Dobře. Domluveno. Honorář bude zase až po natáčení, co?

Opluštil: */odsekne/:* No jistě. Cos myslel? My taky žereme až po práci.

ErJé: Ahoj, Oldo! Heil Hitler!

Šmatera: Ahoj.

/ZAVÍRÁ KLAVIATURU, BERE NOTY. ODCHÁZÍ. ZVUK OTEVŘENÍ A ZAVŘENÍ DVEŘÍ./

Opluštil: Čoveče, Pepane, co s tím Oldou? Mám furt pocit, že není s námi myšlenkově spjatej.

ErJé: Já bych se s tím nezaobíral. Hlavně, že brnká na klavír, ne?

Opluštil: To jo, ale myslel jsem, že když měl tak dobrý doporučení, tak se s ním můžeme pobavit i jinak, než pracovně.

ErJé: Hele, já na svejch přednáškách pro Veřejnou osvětovou službu musel spolupracovat s mnohem horšíma lidma. Tenhle je eště z těch lepších. A ještě je docela mladej, vždyt' je mu teprve jednadvacet.

Opluštil: No jo, uvidíme. Hlavně, aby někde něco neceknul. Známe umělce...

ErJé: Nemysli na to.

Opluštil: To je fakt. Ted' hlavně, a by přišel ten Vlasta Burian a bude to richtig.

/OBA SBÍRAJÍ PAPIRY TEXTŮ ZE STOLU./

Opluštil: Jdu dneska večer za Julinkou. Nechceš se přidat?

ErJé. Dneska ne, Pepo. Minule to bylo příjemný. Ale dneska mám večer nějakou práci. Užij si to dneska sám.

Opluštil: Nejsi při penězích?

ErJé: Taky tak.

Opluštil: Založím tě...

ErJé: Danke. Ale fakt dneska nemůžu. Třeba zas někdy jindy půjdu s Tebou rád.

Opluštil: Tak dobře. No, ale Julinka mě bude bavit tak ještě měsíc. Pak budu potřebovat změnu.

ErJé: No jo, to je mi jasný. Máš pověst bejka.

Opluštil: To víš, kamaráde. Ženský je třeba brát jako řezivo. Navíc s tou mojí si toho doma moc neužiju.

ErJé: Hehe. Ty seš ale samec.

Opluštil: To jo.

/POPLÁCAJÍ SE PO RAMENOU. CYNICKÉ ÚSMĚVY./

ErJé: Heil Hitler! Josefe!

Opluštil: Heil Hitler!

/ZVUK. ZAZNÍ DOBOVÝ ORIGINÁL MELODIE DIE FAHNE HOCH - HORST WESSEL LIED A ODEZNÍ DOZTRACENA./

/ZVUKOVÉ PROLNUTÍ. DRAMATICKÉ TREMOLLO SMYČČOVÉHO KVARTETA.... UKONČÍ SE ÚDEREM S VELKOU OZVĚNOU./

/NAHRÁVACÍ STUDIO. SCÉNA NAHRÁVÁNÍ SKEČE HVĚZDY NAD BALTIMORE./

ErJé: Tak Pepčo, je to tu. A Vlasta Burian přišel.

Opluštil: Aby ne, když se dobře zatlačí, tak přijdou všichni.

ErJé: Nevím, o co jim pořád jde. Takovýhle vlastenčení je na prd. Stalin to projíždí na celý čáře a je jasný, kdo vyhraje.

Opluštil: Přesně tak!

ErJé: Hele, Josef, dělám teď s Voborským novou brožurku. Příběh Ben Ešedy. Koukni se, než přijdou.

/LISTOVÁNÍ V PAPÍRECH. ŠUSTĚNÍ/

Opluštil: Ukaž. Hmmm.... Hehe, tohle je dobrý, já vždycky obdivoval tvý básnický střevo:

„Druhou frontu hledá Churchill - to se řekne lehce,

když však nikdo za Anglii umírat už nechce.

Jeden národ za ní přece dosud nekrvácí.

Nemá zednáře a Židy, jsou to Eskymáci.

Výmluvného státníka k nim Churchill poslal s plánem.

Koho? Že se ještě ptáte: Edu s aeroplánem.“

Hehe, to je fakt dobrý!!

ErJé: A nebo tady, heled': /otočí několik stránek rukopisu a pyšně čte/:

„Tam byl samý Čechoslovák, poznali ho mžikem

To je then, co chodíval k nám s phanem Masarykem!

Zvěst se bleskem rozšířila do poslední chaty,

tancovali kolem něho jako by byl zlatý.

Poslali hned pro macesy, vystrojili banket,

starý rabín odevzdal mu z pergamenu blanket,

dekret, který může jenom Žid neb zednář dostat,

zákon, že i Ben Ešeda zasloužil se o stát.

Edáček na tuto poctu odvděčil se z čerstva,

tři sta Židů vyjmenoval hned do ministerstva.

Po macesích přišla na stůl cibule i šoulet,

starý rabín začal ale divně okem koulet.“

A nebo tady:

„Velryba když Žida polkne, vyplivne ho v děsu,

také tato vyplivla ho kdes u Benaresu.

*Hned se sešla kolem Edy lidu strašná síla,
uslyšeli, že jim nese zprávy od Churchilla.
Přiběhnuli pariové i vznešené kasty,
každý čeká nedočkavě na Edovy žvásty...“*

Opluštěl: Bezvadný, Pepo, bezvadný! Skvělý!

ErJé: Dík!

/ZVUK OTEVÍRAJÍCÍCH SE DVEŘÍ. VSTUPUJÍ HERCI BURIAN, ŠLÉGL, POSTRANECKÝ/.

Opluštěl: Heil Hitler! Mistře!

Burian: Dobrý den!

ErJé: Jsme rádi, že jste dorazil.

Opluštěl: Nikdo jiný nemůže zparodovat ochlastu Honzíka Masaryka tak jako Vy!
Mistře!

ErJé: /rozkazem/: Dejte si záležet!

Burian: /otráveně, mdle/: Samozřejmě.

Opluštěl: Takže pánové, role jsou rozděleny. Gangstéry nám sehrajou pánové
Postranecký a Šlégl a hlavní úlohu Masaryka má pan Burian.

ErJé: Pojd'me začít.

/ZE ZVUKOVÉ REŽIE SE OZVE PŘÍKAZ REŽISÉRA./

Režisér: Pánové, mistr zvuku teď pustí úvodní scénku skeče - znělku Metro Goldwyn
Mayer a projev namluvený panem Zíbem. Na rozsvícení žárovky začněte
hrát, prosím, své texty včetně posledních škrťů.

/ZNÍ ÚVODNÍ SCÉNKA SKEČE HVĚZDY NAD BALTIMORE - JE K DISPOZICI V ARCHIVU ČESKÉHO
ROZHLASU./

/ZVUKOVÉ PROLNUTÍ.../

Burian / Masaryk: /ZPÍVÁ PARODII NA MELODII HVĚZDY NAD JADRANEM - HVĚZDY NAD
BALTIMORE S DOPROVODEM KLAVÍRU/:

Zda si vzpomínáte, jak jste kdysi chodil.
S hvězdičkami z filmu, do baru je vodil - k nám.

Vaše techtle mechtle vzala doba špatná.

A z hvězdiček zbyla jen ta žlutá z plátna - vám!

/Refrén: /

Nejkrásnější hvězdy svítí

Žlutě na kaftanech

A já jen vzpomínám, no tohle je pech.

Nejkrásnější hvězdy Davidovy nad Baltimore vzplanou

V duchu šeptám: Édo, nashledanou...

Teče, voda teče, mistru Churchillovi do bot

Musí nyní pomoci americký robot - vám.

Jednou běda, dvakrát běda, třikrát běda.

Na pomoc vandruje také Ben Eš Éda - sám.

Nejkrásnější hvězdy svítí okolo Churchilla

Zbledla by Evropa, kdyby to zmerčila

A když zazní Rooseveltův ten krásný bas

Do všech Židů v světě jak by vletěl d'as...

/ZVUKOVÉ PROLNUTÍ/

Burian: /mdle, nezajímavě, opile/: Drazí kolegové /škytá/, co vám mám povídat? Daří se mi tady prima, peněz a pitiva tady máme dost a těšíme se na to, jak se jednou se Židama vrátíme zpátky. Bez Židů nedám ani ránu. Končím novým pozdravem: Khon zdraví Sáru!

/PROSTŘÍH DO ZVUKOVÉ REŽIE/:

Režisér: /zoufale/: Panenkomarjá! Co to tam ten Burian žvatlá? Je to hrozně chciplý. To bude průšvih...

Mistr zvuku: /smutně/: No to jo. To snad ani není on. Proč mu ten Opluštil nic neřekne?

Režisér: Nevím. Já to ale zastavovat nebudu.

Mistr zvuku: A kdo sakra?

Režisér: Já ne! Ať si to zastaví ti chytráci Rejthar s Opluštěm.

/PROSTŘÍH ZPĚT DO NAHRÁVACÍHO STUDIA./

/ZNĚLKA METRO GOLDWYN MAYER. ERJÉ A OPLUŠTIL TLESKAJÍ/.

Opluštěl a ErJé: Bravo! Výborně! Pánové, skvělé!!! (tleskají)

Opluštěl: Mistře Buriane! Bylo to vynikající! Díky! Tisíceré díky! Úplně jsem toho ožralu Masaříka viděl před sebou, jak jste to sugestivně hrál...

ErJé: Bude to sukces. Předpokládám několikeré reprízování.

Burian: Ale to snad ne, pánové. Nepřehánějte!

Opluštěl: Ale kdepak! Komu čest, tomu čest! Jste vážně král komiků. Bravo!

ErJé: Tak zase příště.

Burian: To snad ne!

ErJé: Ale jo! Máte předplaceno. Posluchačstvo si vás žádá.

/ZVUK: ÚDERY DO TYMPÁNŮ. - IDEÁLNĚ ZAČÁTEK BEETHOVENOVY „OSUDOVÉ SYMFONIE.“/

/ZVUK: TÝDENÍK AKTUALITA: ÚTOK JAPONSKA NA PEARL HARBOUR... ZVUKOVÉ PROLNUTÍ./

Hlasatel: /se zápalem/:

HVĚZDY NAD BALTIMORE čili Vlasta Burian paroduje Honzu Masaryka.

Žili jsme vždy v přesvědčení, že velkého imitačního umění Vlasty Buriana nebylo dostatečně využito za starého režimu. Velký imitátor Vlasta Burian musil se spokojovat za dob bývalé republiky odvary, pouhým heřmánkem, když imitoval ptačí hlasy a hlasy zpěváků bel canta. Jak jinak by býval vynikl, kdyby mohl imitovat, aneb parodovat studený řečnický výkon bývalého presidenta Beneše! Lidé by bývali pukali smíchy! Aneb představte si Vlastu, jak by býval řádl, kdyby býval mohl napodobit monsignora Šrámka, či starého Udržala, o Židovi Meissnerovi ani nemluvě! Starý režim ovšem takovým žertíkům nerozuměl a tak se musil spokojit Vlasta jen nevinými narážkami na nemocniční pokladny apod. Minulou sobotu slyšeli jsme v rozhlase Vlastu Buriana, jak ve skeči „H v ě z d y n a d B a l t i m o r e“ představoval nachmeleného Honzu Masaryka, toho času „ministra“ v Benešově emigrantské vládě. Vystoupení Vlasty právě v této roli vyvolalo v rozhlasovém obecenstvu silný dojem a dosáhlo svého účelu: ukázalo humorným způsobem „činnost“ Honzy v pravém světě!

Z vystoupení Vlasty Buriana možno také čerpat jedno poučení: že je velmi vhodné, když do proudu nové orientace českého národa zapnou se nejen politické síly, ale i kulturní a umělečtí pracovníci. Tím se nejlépe prokáže, že za novou orientací stojí všechny složky národa. Emigrantská propaganda snaží se totiž namluvit českému lidu, že za novým pořádkem stojí jen několik novinářů-zrádců. A zatím vidíme, kterak i umělci rázu Vlasty Buriana dávají své vzácné umělecké schopnosti k dispozici, když jde o propagaci nového pořádku u nás. To by mělo znamenat pro londýnské emigranty varovné memento. Vždyť přece nemohou Vlastu

Buriana označit za „Vlajkaře“, anebo zaprodance, a tím odklidit z povrchu zemského fakt, že král komiků parodoval před velkou obcí rozhlasovou operetního ‘ministra’ Masaryka! Vlasta Burian si politiky nikdy nevšímal. A jestliže i on - nepolitický člověk - přidává své polínko na hranici, která má osvětlit londýnské kejklíře, pak to znamená, že pánové Beneš et consorli to nadobro v českém národě prohráli. Vlasta Burian mohl dobře imitovat i parodovat nezbedného bakaláře Honzu Masaryka, poněvadž ho dobře znal. Znal také prostředí, ve kterém se Honza v bývalé republice pohyboval. Poznal Honzu jako starého flamendra, který si dělal legraci i z vlastního otce. Poznal i jeho duševní možnosti, vlastně nemožnosti. Jako prominentní umělecká osobnost byl Vlasta Burian často zván do „hradní“ společnosti, aby ji bavil svým uměním. Měl tedy příležitost nahlédnout za kulisy bývalé vládnoucí vrstvy. Právem lze tedy očekávat, že Vlasta předvede nám ještě jiné postavy bývalých vládců v prismatu svého imitačního umění. Nutno také přizvat ke spolupráci v tomto směru i jiné umělce. Kromě herců máme zde ilustrátory, kteří dosud se neprojeví, a malují stále své nepolitické malůvky. Máme také mistry pera, kteří píšou povídky pro mládež, ale dosud nenapsali ještě ani jednu politickou satyru na emigrantské trpaslíky, ač za starého režimu psali skutečně statečně proti Benešovi! Nutno všechny tyto síly zmobilizovat pro kladnou práci v duchu nové doby!’

/ZVUK. MELODIE RICHARD WAGNER: POCHOD VALKÝR... ODEZNÍ DO ZTRACENA./

NAHRÁVACÍ STUDIO. SCÉNA NAHRÁVÁNÍ SKEČE RUDÁ NEMOC.

Opluštil: Pepane, průšvih! Burian se vykecal z nahrávání... Vykládal něco o laryngitidě...simulant

ErJé: Neboj se, bude se to řešit.

Opluštil: Jak?

ErJé: To je Zanklova práce.

Opluštil: Pravda, no, ale...

ErJé: Klid. Mluvil jsem s intendantem Pabelem. Dneska bude hrát Honzu Masaryka Čeněk Šlégl.

Opluštil: Uf! Tak to bude v pohodě.

ErJé: Určitě jo. Králíčka komiků si pak Otík podá a my se o to nemusíme starat

Opluštil: Fajn. Tak jdeme na to.

ErJé: Ja Ja. Už jsou tu všichni, čekají na chodbě.

/ZVUKOVÉ PROLNUTÍ. ZAČÁTEK SMETANOVA VYŠEHRADU - HARFA... ZA NĚKOLIK VTEŘIN ODEZNÍ DO ZTRACENA./

Režisér: /zkreslený zvuk z režie/: Takže pánové, dobrý den. Dnes natáčíme Opluštilův skeč Rudá nemoc! Připraveni? --- Dobře. Začínáme.

Postranecký: Haló, volá vás Amerika! Vysíláme nyní relaci Voskovce a Wericha, kteří vám zazpívají o demokratickém světě.

/ZVUK. HUDBA Z GRAMOFONOVÉ DESKY. VOSKOVEC A WERICH: Vousatý svět./

Dokavad Ti nenaroste fous
ještě jsi do života nevklouz'
Ještě jsi moc mladý, panic a nic víc
bez vousatý brady nemůžeš vědět nic
Báječně, báječně, světu prospívá
jeden krok dopředu a pak dva zpátky
Dávno už dávno to takhle chodívá
jeden krok dopředu a pak dva zpět
Vážnost a důstojnost starým náleží
dávno, pradávno už nezáleží na mládeži
Kráčejí, jak kráčí celý fousatý svět
jeden krok do předu, jeden krok dopředu a dva zpět
Chceš-li aby ti šli na ruku
nos aspoň fousatou paruku
Stačí fousů kousek a hned uvidíš
že se po těch fousech vyšplháš výš a výš
Do kroku, do kroku pěkně se zpívá
jeden krok dopředu a pak dva zpátky
Krásně to zároveň fousům prospívá
jeden krok dopředu a dva zpět
Nikdy si nedáme šahat na fousy
Kdo je bezvousý má na nás takováhle fousy
Kráčíme kráčet jak kráčí celý svět
Jeden krok dopředu a dva zpět“

Postranecký: Jak je vám známo, odjel Honza Masaryk z příkazu Beneše Edy s důležitým posláním do Ameriky. Podrobnosti jeho důležitého poslání Vám nyní ukážeme.

/Zvuk. kulisa: Hudba před americkým Music Hallem, tlumeně hraje Ježkova skladba Nebe na zemi, vzdálený hluk americké ulice, zuřivé bouchání na dveře./

Šlégl / Masaryk: /opilý křičí/: Hej, hola, otevřete! Hej, hola, hej!

Kastner / Aurbach: /rovněž opilý/ Možná, pchane Masaryk, že tam už nikdo není. Musikály thed', co Amerika válčí, zavírají dříve.

Šlégl: Jste na omylu, pane. Viděl jsem tam ploužit se tři neblahé číšnické stíny.

Kastner: To je jiná, excelence. Připojím se k vám.

/Zvuk: zuřivé bouchání na vrata/.

Kastner: /křičí/: Jehova, pravím vám. Otevřete thy vrata.

Šlégl: /křičí/: Pravím vám, nenechte ho pravit. Neotevře-li vrata, vyvrátíme vrata.

Kastner: Jehova! Vždyť jsou otevřena! Jsou to vlastně patentní vrata.

Šlégl: U šlaka! Tot' pravda jest! Nuže pojd', hodláš-li dále popíjeti, kmete předčasně omládlý.

Kastner: Yes! Opíti zlíbilo se nám.

/Zvuk. kulisa:klopýtání, třesk rozbitého zrcadla, vchází do Music Hallu, hudba hraje několik taktů Ježkovy skladby Nebe na zemi, jakmile vpadne do dialogu, hudba tlumená. /

Šlégl: Víte, že je to náhoda, pane Aurbach? Jak my Israelisté z Prahy jsme se zde v Americe tak sešli?

Kastner: /pochechtává se/. A hlavně s ulitými prachami! A bez hvězdy!

Šlégl: /volá/. Pane vrchní! Dvě láhve dobře vychlazené whisky a nějaké děvčata! - - - Víte, pane Aurbach, že té Praze, té bývalé naší republikánské Praze, se křivdí? Srovnejme ji na příklad zde s Wall streetem. Je tu také plno židů a demokratů, také se tady krade, je to tu hezký, ale ta naše republikánská Praha to přece není.

Kastner: Maj pravdu, pane Masaryk. Vezměme takové naše Příkhopy. Z toho dýchalo naše obřezané dvacetiletí, naše kult, vždyť se přes tho batholil Khon, Thausig, Sára, Peček, Langes, Hugo Haas, Wolf a Schleim.

Šlégl: Nebo, pane, ten náš Mánes. Vždyť si přece dobře jako československý největší filmový producent na něj pamatujete.

- Kastner: Abych nepamatoval!
- Šlégl: Co jsem se jen v Mánesu, jsa příjemně nalitý, natančil s červenou lucerničkou na zádech! Co jsem se tam jenom nadělal vtipů na svého thate Lebena. Slyším-li jméno Mánes, vždy se mně maně vymaní vzpomínka na zvířátka. Víte, pane, že se zvířátkům ve srovnání s našinci křivdí? Řekněme takový prase. Sedělo to po všech kavárnách, nejhustěji v Nacionálce a u Ašermana, cpalo se to dorty a šouletem, páchlo to, drbalo se to v zubech vidličkou - - -
- Kastner: /překvapen/ A to se nedělá?
- Šlégl: Ale vraťme se ke skutečnému praseti. Takové prase dalo štětiny, ze štětín se udělal štětec, štětec dostal do ruky náš člověk z Mánesa, namaloval obraz, ten hned přišel na výstavu. Kritika to samozřejmě do nebe vychválila, pak se před to postavil nějaký demokracii ještě neusměrněný tvor a řekl: Který prase to malovalo? - - - Řekněte mi teď, jak k tomu to prase přišlo, aby mu kvůli tomu nadávali?
- Kastner: Potěšující na tom je, že to malovalo prase naše obřezané a státní cenou poctěné.
- Šlégl: Nebo vezměme na příklad štěnici. Takové maličké, roztomilé zvířátko, tu polochtá, tu štípne, tu za obrázkem na vás jukne, tu se žlutou hvězdou na korze se plouží - -
- Kastner: Uvidí-li ji nějaký náš bliženeček, ministerský rada, předčasně senilní, zbytkovými statky a sinech obdařený, soustrastně zaskuhrá: Vždyť štěnice jsou thaky lidi!
- Šlégl: Anebo vezměme jiný symbol demokracie. Želva! Pomalá, hlavičku má maličkou, na politickou kariéru a zbyťáky demokracii jako dělanou.
- Kastner: Se štíthem thak khrásně špinavým.
- Šlégl: Takovým demokratickým, humanitním, na klopě umístěným.
- Kastner: Ale Jehova, kam se teď mají všechna thato ubohá zvířátka uchýlit? Když to i s tou Amerikou již začíná phrskat?
- Šlégl: Tam za oceánem budují prý novou Evropu. Víte, pane, jen co je pravda, já ani Eda bychom proti tomu nic nenamítali, necht' si ji budou, ale proč bez nás?
- Kastner: Ano, proč bez nás? Bez hvězd ze Sionu. Tho přece nejhde! Tho není humanita! Bez nás, solí země. Jdoucí s miliony dolarů v pinglech proti větru.
- Šlégl: Bez nás, stoprocentních židů a demokratů.
- /prolíná do parodie V. a W. Stoprocentní muži. Hudba: Ježek/
Pochod stoprocentních Židů:

My jsme ti Židi dva, za tisíc drzost máme,
Tam, kde se chystá boj, zbaběle utíkáme
To není potíže, my dva jsem totiž mezi Židy dvě tváře známé

/Refrén/:

Za nás at' každý vlastenec se stydí
Mluvíme špatně česky a jsme Židi
A naše hrubá satyra uráží svaté city
Našinec vždycky všechno hubou zastal
Okrádal lidi a jenom se chvástal
Nás nikdo v světě nikdy neošidí
Na to jsme jen my stoprocentní židi..."

Postranecký: Nyní vás přepojíme na bývalou československou republiku a ukážeme vám, jak pánové z londýnské vlády a jejich nohsledové dělali českou kulturu. Uvádíme Vás do sídla tak zvaného českého filmu, kde národ vyvolený mezi hrou v karty v kavárně Urbance tvořil český film.

/Prolíná na zvukovou kulisu/

/Zvuková kulisa: Typické zvuky kavárny, zvuk panoramuje speciálně hluk způsobený hráči karet./

Kastner / Aurbach: Malá domů.

Futurista / Icík: Thady je žaludksej filek, phane producent!

Zvuk: /karta o stůl/.

Kastner: Thak ho zabiju žaludským králem. /Nevrle/. Co mi pořád chtěj?

Futurista: Phane producent, přečtla si už tho libreto?

Kastner: Dhaj mi s tím pokoj, já Vám budu číst libreto! - - - Ani bych nespál. Mně hlavně zajímá, jak bude na tho velká státní subvence. / Karbanicky/. Co? Žaludském král je loženej do talonu?

/Zvuk: /úder karet/.

Futurista: No jo, phane producent.

Kastner: A jakej maj vlastně titul?

Futurista: Then naše písnička česká. Už se na then názva udělala reklamu.

Kastner: Je vidět, že nejsou mešuge. Titul photháhne. Ale nachj si říct, hkdyž thočej pro thy góje film „Tha naše písnička česká“, tak si aspoň vostřihaj pejzy. /Karbanicky/. Khouknou, pane Pick, the nejich přikovej král mě němůže zgajlovat!

Zvuk: /Úder karet/.

Ale hlavně phamatujou, pane režisér, v tom filmu na národní kroje. Tho khdyž oblíknou, herce do národních krojů, thak lidi se bhudou bláznit! Tho já znám! Dyt' ten náš československej film dělám od začátku.

Futurista: Já tham dhát samej národní kroj. Já je moc lacino zkhoupila z dražba.

Kastner: /Karbanicky/. Thoho pokováno khrále jim zabhiju pikovým esem. Poslechnou, pane režisér, /zvuk karet/ udělali tho nejhlavnější? Zajistili si herce taháky?

Futurista: Proše phána, všichni slavná herca přijít. Nedošínská hódně celej film plakat. A během kolem chaloupka česká.

Kastner: No - - - a daj si tam k nim někýho opravdu dobrýho ryze českého umělce, Hugo Haase z Národního. Nejlepší, kdyby tam dělал nějakého bhodrého šohaje.

Futurista: Proše phána, dám, dám.

Kastner: Daj, daj, na Hugo Haase bhudou mít zajištěno nejvyšší subvenci - - - na něj na Hradě daj!

/Zvuk: /úder karet/.

Kastner: Malá domů! A poslouchaj, phane režisér, nezapohomenou dhát thaky roli Grítčce /mlaská/! Je tho moje metresa. Dobrá holka, mhoc mě nekoštuje, thak at' si zahraje!

Futurista: Já tham taky mít svůj objev. Jedna slečna z Astorky.

Kastner: A pak nezapomenou na dcéru toho ministerského rady Šušlara. Strčili jsme ho do hrnce. Obhájí nám ted' velký subvence pro naše filmy.

Futurista: Dhobře, dhobře, thaky si napíšu.

Kastner: A ten ministerském rada má thaky methresu . Tu tam dhaj taky. Von už jí to slíbil. A phak nezapomenou, tho je nejdůležitější, na Ljubičku! Je tho přece milenka phana ministerského předesy Hodži!

Futurista: Proše, pána, proše, phána! Hotová budu s filmem za pět dní.

Kastner: Ve všem maj volnou ruku. Ale nesmí to víc stát! A phoslouchaj, že se jich thak phtám, jen thak mimochodem, do čeho dělali v Polsku, než jsme z nich udělali filmovýho režiséra?

Futurista: Já jsem, proše phána, kšeftoval s tím švábolinem. Vědí, to byl then vynález phroti švábum.

Kastner: /Rozzuřen/ Thák! Tho voni měli then vynález phantenthovanej ?! No, thak jim musím říct, že jsou starej gauner a podvodník!

Futurista: Phardon, jak to myslej, pane šéf?!

Kastner: Podívaj se, já jsem then jejich prášek thaky khoupil. Nasypal jsem ho na podlahu. Švábi přišli, tho je pravda, ale prášku si ani nevšimli.

Futurista: Proše phána, no na to neříkám níc. Tho musila, milej šéf, ty švábi nejdříve chytit a pěkně do kušniček jim then prášek nasypat.

Kastner: /Rozzuří se/. Vy pitomče, vy mešuge! Khdyž už mám thakovýho švába v ruce, thak ho tedy můžu zamáčknout

Futurista: Zamáčknout? Jo, tho je thaky dobrý.

/Zvuk: /Hlas číšníka: Phan Khon a PHan Aurbach k telefonu, ozve se velký hluk, všichni Židi běží k telefonu/. Křik: Já jsem Khon, já jsem taky Khon atd.; hudební prolínačka, zase několik taktů skladby Nebe na zemi/.

Kastner: /rozčíleně/ Poslechnou, vnoi podvodníku, theď mi zrovna telefonovali z informační kanceláře. Dyt' voni nejsou žádněj Žid! Jak si to představujou?! Dyt' voni jsou Arijec! Tho je ale drzost!! Čech a von by chtěl dělat do filmu, do českýho!!

Futurista: /mluví nyní normálně/. Co jsem měl dělat? Promiňte mi, pane šéf, chtěl jsem se nějak uplatnit. Jsem literát, český literát, ale nikde ode mne nechtěli nic vzít. Já za to nemohu, že jsem se nenarodil jako Žid a že nemám žádnou politickou protekci. Tak jsem proto použil podvodu a vydávám se za polského Žida Icík Steina, abych se jako Čech v osvobozené vlasti mohl uplatnit.

/Prolíná do písničky/.

/Falešný Icík - Ferenc Futurista zpívá/:

Co mi pomohlo psát krví, já jsem nebyl nikdy prvý

Co jsem zmohl proti klíce, oni a jen nikdo více

Že byl poetismus v módě, rozdali si v dobré shodě

Stipendia, podpory, zakládali odbory

Refrén:

Nehaste to i když pálí, my jsme si tu pronajali

Že jsme páni od kultury, budou z toho sinekurky
Každý píše bez únavy nejraději z cizí hlavy
Kdo se nedá do partaje toho práce mizerná je
My známe jen lidi své, jiný at' se neozve

II.

Od redakce do redakce šlapu, kam se nohám zachce
Těžko je žít bez protekce, nikdo ode mě nic nechce
Říkají mi v jedné revue, že jsem pro ně málo levý

/Refrén: /

Psal jsem, psal a verše skládal, někdy jsem už hladem padal
Oni měli dosti síly, navzájem se pochválili
Navzájem se vynášeli, pro mě jenom botu měli
Založili Penkluby, já neměl co do huby...

/refrén: /

/zpívá sbor, všichni zúčastnění:/

Slyšeli jste lidé drazí, co se může sthátí
Tam khde náš národ vyvolen khulturu uchvátí
Psátí khusy pro film Lehkou věcí není
K tomu bylo zaphotřebí Židů povolení

Dhramaturg musel být košér, to bylo to hlavní
Jen thi, kteří s Židy pekly, byli přes noc slavní
Ten, kdo neměl pro umění živnosthenské listy
Kdyby psal líp než sám Shakespeare, neúspěch měl jistý

/Refrén/.

Židi, Židi, Židi, schopnější jsou lidi
O kultuře Žid když pleská, zednář div se neutleská
Židi, Židi, schopní lidi
Kšeftují s bravúrou s kůžemi i kulturou
Umělecké existence povolují na licence
Židů národ vyvolený ve filmu též vynik
Ten, kdo tomu nevěří snad, zrádce je a cynik
Ty filmové společnosti byly Židů sjezdy
Uměle tam vyráběly divadelní hvězdy

O moderní hudbu byla všeobecná péče
Z národních jsme měli jen theče voda theče
Ti, co nejvíc fedrovali černošské ty třesky
Kňourají dnes pokrytecky po písničce český

/Refrén/:....

/ZVUK. PROLNUTÍ... MOLLOVÁ DEPRESIVNÍ MELODIE.... EVOKUJÍCÍ TEMNOU ATMOSFÉRU
PROTEKTORÁTU./

/ZVUK: AUTENTICKÁ ARCHIVNÍ ZPRÁVA ROZHLASU: „DNES, 27. KVĚTNA 1942 ASI V 10 HODIN
A 30 MINUT BYL SPÁCHÁN ATENTÁT NA ZASTUPUJÍCÍHO ŘÍŠSKÉHO PROTEKTORA A
GENERÁLA POLICIE SS OBBERGRUPPENFÜHRERA REINHARDA HEYDRICHA...“ ODEZNÍ DO
ZTRACENA... DRAMATICKÉ ZVUKOVÉ PROLNUTÍ/

/SCÉNA V TRAMVAJI. LINKA Č. 11 Z CENTRA DO STRAŠNIC. Z DIVADLA VLASTY BURIANA
ODJÍŽDÍ VEČER DOMŮ DVA DLOUHOLETÍ KAMARÁDI - JAROSLAV MARVAN A ČENĚK ŠLÉGL.
ZVUK CIKNAJÍCÍ TRAMVAJE, ROZJÍŽDEJÍCÍHO SE MOTORU A ŠEVELENÍ PASAŽÉRŮ./

Marvan: Čoveče, Čendo, řeknu Ti, dneska se ti pulci v první řadě smáli, až mi z toho píská v uchu.

Šlégl: Aby ne. Já toho Vlastu stejně jednou něčím přetáhnu. Válka neválka, on hlásí vtipy jako by se nechumelilo.

Marvan: A ty jeho žvejky! Jako dneska na mě: „Marvane, Marvane, usnul jsi ve vaně!“ Je mu úplně jedno, jak se v tý hře jmenuju.

Šlégl: Nebo jak zas vypouil oči, až mu vypadly z důlků... Snad mu ta energie ještě dlouho vydrží.

PRŮVODČÍ TRAMVAJE HLÁSÍ: „RUNDFUNK BOHMEN-MÄHREN. ROZHLAS ČECHY-MORAVA !“
LIDÉ VYSTUPUJÍ. CINKOT ROZJÍŽDĚJÍCÍ SE TRAMVAJE.

Marvan: Pořád jsi bez filmu?

Šlégl: Pořád.

Marvan: Aha. No jo no... škoda. Ale prý s Karlem natáčíte občas tady v rozhlase?

Šlégl: Jojo. Ale to nestojí za nic. Jsme do toho nuceni. Je to špinavá politika.

Marvan: Já vím, neposlouchám to, ale něco se mezi lidmi povídá...

Šlégl: /Rychle se studem odbíhá od tématu/: Co tvoje paní? Pomohla jí ta bylinková mast, jak jsem Ti přinesl?

Marvan: Ale docela jo. Děkuju. Už se jí ta vyrážka zmenšuje. Ale hned to nebude. Prej jsou kožní problémy a ekzémy dost kvůli psychickým starostem... A kdo je dneska nemá?

Šlégl: Pár takových prospěchářů by se našlo... Prosímtě, nechtěl by sis zase vyměnit nějaký potravinový lístky? Zbývají nám doma na mlíko, protože kočky jsme museli dát pryč. Tak bych je klidně prohandloval.

Marvan: Ale jo. Jasně. Kouknu se doma a zítra večer v divadle to proměníme. My mlíko užijem. Naše malá Bibi má mlíčko ráda, tak ať se má aspoň ona dobře, když už je válka. Zvířata za nic nemůžou.

Šlégl: Fajn díky. Tak zítra přinesu, co mám navíc, a domluvíme se.

Marvan: Jo a prosímtě, přijede nám 12letá příbuzná z Kolína. Jenže my budeme v sobotu natáčet na Barrandově až do večera a žena jde na operu. Takže holčinu nikdo večer nemůže pohlídat. Mohla by přijít k Vám? Kolem jedenácté večer bych si ji vyzvednul.

Šlégl: To víš, že jo. Helenka ji ráda pohlídá. Aspoň bude mít rozptýlení.

Marvan: Děkuju. Kamaráde.

PRŮVODČÍ HLÁSÍ. „ZASTÁVKA KREMATORIUM STRAŠNICE. DAS KREMATORIUM“ ... LIDÉ
VYSTUPUJÍ.

Šlégl: /v duchu si říká/: Ted', a nebo nikdy! Jediná šance. Promiň, Jardo!

CÍLENĚ ZAKOPÁVÁ NA SCHŮDKÁCH TRAMVAJE A PADÁ NA REFÝŽ.

Šlégl: /bolestivě/: Jaúúúúú! Hernajs, to byla šlupka!

Marvan: Čověče, Čendo, co blbneš? Dyt' jsme si ani decku nedali a ty takhle zavravoráš!

SNAŽÍ SE HO S FUNĚNÍM ZVEDNOUT ZE ZEMĚ.

- Šlégl: Děkuju Ti. Aáááá... Noha! Čoveče, to je svinská bolest.
- Marvan: Teda. To si vopravdu mistr! Beztak sis tu haksnu zlomil, vid'?
- Šlégl: To snad ne! Ale bolí to jak čert.
- Marvan: Kde?
- Šlégl: Kotník a nahoru až ke kolenu.
- Marvan: No jo. Hele a nikde nikdo... No, co se dá dělat, kamaráde, helfnu Ti, jako zamlada, když jsme se navzájem tahali z putyky. Chytni se mně tady za rameno. Nadzvednu Tě.
- Šlégl: /bolestivě/: Děkuju. Aáááá... Šup, no tak ted' to zkusím odskákat až dom... Možná radši počkám a poprosím Tě, jestli bys mi nepřines' nějakou sukovici jako berlu.
- Marvan: Nekecej! Hele, hodím si Tě na záda. Stejně jsi dost zhubnul za poslední rok, jak Tě pozoruju.
- Šlégl: No trochu jo, asi 15 kilo... Mám nějaký starosti, chodím na injekce na toho svýho housera a tak. Už prostě nejsem ten hroch, co před válkou.
- Marvan: Zato já se toho pupku asi nikdy nezbavím... Chytni se mě pevně.
- Šlégl: Držím se. Děkuju, kamaráde!
- Mervan: To bude mít Tvoje Helenka radost, že Tě nesu ožralýho jako pytel, co?
- Šlégl: Miluje mě! Snad mi to protentokrát odpustí.
- Marvan: Tak jdeme, milovníku. Směr Třebešín. /zatíná svaly, odfukuje/.

ODCHÁZÍ S HEKÁNÍM. ZVUKOVÉ PROLNUTÍ DO DALŠÍ SCÉNY.

BYT VE STRAŠNICÍCH. VYTÁČENÍ 5MÍSTNÉHO TELEFONNÍHO ČÍSLA NA MECHANICKÉM CIFERNÍKU...

- Šlégl: Haló, haló. Divadlo Vlasty Buriana? Pan Král? Dobrý den! Zde Čeněk Šlégl. Ohlašuji absenci na dnešní večerní představení hry Prodaný dědeček. Mám zlomenou nohu. Nepřítomnost odhaduji minimálně na 3 - 4 týdny. Dnes by měl být ve fermanu jako náhradník napsán pan Hrušínský.
- Král: /ze sluchátka/: Ano, pane režisére, děkuji. To je asi poprvé za dlouholetou historii souboru, co chybíte, vid'te?
- Šlégl: Bohužel, už je to tak.
- Král: Předám informaci na personální.

Šlégl: Děkuji.
Král: Přeji brzké uzdravení!
Šlégl: Děkuji. Nashledanou!

POKLÁDÁ SLUCHÁTKO A OPĚT VYTÁČÍ 5MÍSTNÉ ČÍSLO.

Šlégl: /Šeptem/: A teď ten kyselý hrozen... /plným hlasem/: Haló, haló. Intendance Rozhlasu? Zde Čeněk Šlégl, soukromý hovor. Ohlašuji absenci na dnešní natáčení politické hry Josefa Opluštila.
Sekretářka: /Zkreslený hlas z telefonního sluchátka/: Důvod Vaší nepřítomnosti?
Šlégl: Zlomenina nohy. Nejsem schopen pohybu.
Sekretářka: To je velmi vážná situace. Přepojím vás na oddělení Nummer drei. Herr Zankl, bitte.
Šlégl: Dobře.

ZVUK PŘEPOJENÍ LINKY.

Zankl: Zankl am Apparat!
Šlégl: Zde Čeněk Šlégl. Ohlašuji absenci na dnešní natáčení politické hry Josefa Opluštila. Mám zlomenou nohu a nejsem schopen pohybu.
Zankl: Mein Gott! Hrát musíte! Za všech okolností!
Šlégl: Nejsem schopen hry. Mám velké bolesti.
Zankl: Herr Šlégl! To jsou výmluvy! Velmi dobře víte, čím jste nám zavázán. Pokud lžete a chcete se vyhnout své povinnosti vůči Říši, která nechala na svobodě Vašeho židáckého příbuzného, tak jako vloni Herr Burian, může to mít pro vás fatální následky.
Šlégl: Je mi líto. Nedokážu se dopravit do rozhlasu. Žádám vás o uznání mě za nemocného.
Zankl: Genug! Žádná diskuze. Posíláme pro vás vůz.
Šlégl: Ale...

POLOŽENÍ SLUCHÁTKA NA DRUHÉ STRANĚ. TÓN PŘEŘUŠENÍ HOVORU.

Šlégl: /vzdech/: Krucinál, co teď? ... Helenko?! ... Helo!! Ach jo, kde zas ta ženská je?

PŘEJDE PO MÍSTNOSTI. OTEVÍRÁ JEDNU ZÁSUVKU V KREDENCI ZA DRUHOU...

Šlégl: Hergot... obvazy, obvazy /nervozně šmátrá a přehrabuje kredenc./ ... ÁÁÁÁ, Heuréka! Tady jsou! ... Tak, ještě sádro ... /otevívá skříňku/ ... tady, fajn, i se špachtlí... a jde se na to.

ZOUVÁ SE, SVLÍKÁ SI KALHOTY A PONOŽKU. ROZMÍCHÁVÁ SÁDRU V LAVORU, MÁČÍ OBVAZY A PŘIKLÁDÁ NA NOHU.

Šlégl: Juúúú... Studí to, jako když jsme přebalovali počůranou Blanku. Ale co... Hlavně abych to pak z tý hnáty nějak sundal...

ZVUKOVÉ PROLNUTÍ. --- CINKOT DOMOVNÍHO ZVONKU. ŠLÉGL ODHRNE ZÁCLONU A VYKOUKNE PŘED DŮM.

Šlégl: A jsou tady. /potáhne dlouze z cigarety, típne ji do popelníku a dlouze vyfukuje kouř./

ZVUK OTEVÍRANÉHO OKNA.

Zankl: /volá zpoza domovní branky/: Herr Šlégl. Jsme tu pro vás! Pojd'te! Sofort! Spěcháme!

Šlégl: /volá z okna na ulici/: Á, pan Zankl! Ale já skutečně nemohu. Mám nohu v gipsu! Sotva jsem vstal ze židle!

Zankl: Hod'te nám klíče od dveří, musíme se přesvědčit!

Šlégl: Klíče jsou ve dveřích. Musel bych jít přes dvě místnosti, vážně to bolí!

Zankl: Ruhe! Typischer tschechischer Simmulant! ... /rozkazem na řidiče/: Vyražte ty dveře!

Řidič: Ja wohl, Herr Direktor.

KOPE DO DVEŘÍ. OPAKOVANĚ A S VÝKŘIKY. NEÚSPĚŠNĚ.

Šlégl: Bože můj. Neblázněte! Prosím zazvoňte na sousedy v horním podlaží. Snad jsou doma, přijdou Vám otevřít...

Zankl: Gut!

CINKOT DOMOVNÍHO ZVONKU O PATRO VÝŠ. --- Z OKNA SE VYKLÁNÍ SOUSEDKA.

Sousedka: Račte si přát, pánové? Co je to tu za virvál?

Zankl: /řve do oken nahoru/: Paní! Okamžitě nám pojd'te dolů otevřít. Das ist Befehl!

Sousedka: /vystrašeně, koptá/: Sam-mozřejmě... H-h-ned!

Zankl: Los! Los!

VYCHÁZÍ PŘED DŮM. ODEMYKÁ BEZE SLOV BRANKU. ZANKL S ŘIDIČEM JI ODSTRČÍ. ŽENOU SE KE DVEŘÍM ŠLÉGLOVA BYTU A BUŠÍ NA DVEŘE!

Zankl: Tak schneller! Otevřete!

Šlégl: /zpoza dveří/: Už jdu, počkejte, prosím.

ZPOZA DVEŘÍ ZVUK ŠOURAJÍCÍ SE POSTAVY A KLAPOT HOLE O DLAŽBU PODLAHY.

ZARACHOCENÍ KLÍČE V ZÁMKU. OTEVÍRAJÍ SE DVEŘE, V NICH STOJÍ ŠLÉGL SE ZASÁDROVANOU NOHOU OPŘENÝ O SMETÁK.

- Zankl: Mein Gott! No, tedy, vy vypadáte! Co se stalo?
- Šlégl: Včera jsem klopýtnul při vystupování z tramvaje. Kolega Marvan mě naštěstí odnesl až domů.
- Zankl: To si prověříme. /chvilku se odmlčí/. Pokud se ale zjistí, že lžete, je s vámi konec, Šlégl! ... Jedeme do Burianova divadla. Sofort!
- Řidič: /srazí podpatky/: Ja wohl!

OBA ODCHÁZÍ PO SCHODECH.

- Šlégl: /křičí chodbou za odcházejícími/: Neračte se obtěžovat, v divadle jsou již informováni...

PRÁSKNUTÍ DOMOVNÍCH DVEŘÍ, NÁSLEDNĚ I VENKOVNÍ BRANKY A DVEŘÍ OD AUTA.
STARTOVÁNÍ A RYCHLÝ ODJEZD AUTA.

/ZVUKOVÉ PROLNUTÍ/

/ZVUK. TYPICKÁ PROTEKTORÁNÍ MELODIE: R. A DVORSKÝ: „Každý musí někdy něco, mít, pro co žít...“. Odezní do ztracena/

/PROTŘEDÍ KAVÁRNY. CINKOT SKLENIČEK/

- Opluštil: /mlaská, mluví s plnou pusou/: Josefe, nějak jsi zhubnul.
- ErJé: No jo, no. Co nejsem v rozhlase, nemám tolik peněz, jako ty.
- Opluštil: Jsem ti pořád říkal, at' se na to vlajkaření vykašleš. Nemuseli Tě z rozhlasu vyšoupnout a mohli jsme psát dál spolu.
- ErJé: Je mi to fuk. Dělán, co považuju za správné i dál.
- Opluštil: Chodiš po těch vesnicích pořád pěšky a agituješ?
- ErJé: Přesně tak, k tomu ředitelování školy je to zdravotní víkendové zpestření.
- Opluštil: No jo. Já pořád píšu. Druhá fronta otevřená ve Francii je docela téma pro noviny i rozhlas.
- ErJé: Proč ses chtěl se mnou sejít?
- Opluštil: Hele, oba víme, že to Hitler asi prohraje. Rusáci už jedou plnou rychlostí přes Polsko.
- ErJé: Jo to jo, ale já to nevzdávám.
- Opluštil: Já taky ne. Ale...

ErJé: /agresivně/: Hele, v tomhle se neshodneme. Oba máme ze sebou to co nám nikdo neodpáře. Jenže já jsem na to hrdej, aby bylo jasno!

Opluštěl: Jo, to chápu, ale až se to tu podělá, chci Ti nabídnout spolupráci.

ErJé: Dobře, děkuju. Musím už jít. Dobrou chuť, Josefe. Heil Hitler!

Opluštěl: Buď zdrav, Josefe.

/ZVUK. AUTENTICKÁ DOBOVÁ NAHRÁVKA MELODIE: „TAK JAKO SLUNEČNICE KAŽDÝM DNEM, OTÁČÍ SE ZA SLUNCEM...“ ODEZNÍ DO ZTRACENA. ... ZVUKOVÉ PROLNUTÍ DO DRAMATICKÝCH TÓNŮ - PŘECHOD DO KVĚTNA 1945 DO DOBY PRAŽSKÉHO POVSTÁNÍ/

/ZVUK. AUTENTICKÁ VÝZVA HLASATELE ČESKÉHO ROZHLASU: „VOLÁME VŠECHNY ČECHY, PŘIJĎTE NA POMOC K BUDOVĚ ČESKÉHO ROZHLASU!!!“ ... ZVUKY VÝSTŘELŮ, VÝBUCHŮ, DAVOVÉ VÝKŘIKY... DRAMATICKÉ MOLLOVÉ AKORDY... KONČÍ ÚDEREM DO BUBNU./

/BUDOVA SOUDU NA PANKRÁCI. JARO 1947. VYHLÁŠENÍ ROZSUDKU NAD MNOHÝMI UMĚLCI, KTEŘÍ SE PROVINILI SVÝM CHOVÁNÍM ZA DOBY NACISTICKÉ OKUPACE./

Soudce: /čte hlasitě rozsudek/:

„Tím, že obžalovaný Jindřich Miškovský se dobrovolně přihlásil do služeb protektorátního rozhlasu a projevil souhlas s tím, že bude použit k tak hanebné roli, karikující všem dobrým občanům republiky drahý hlas pana prezidenta, projevil svůj hanebný úmysl propagovati rozhlasem nacistické hnutí a zesměšňovati prezidenta Beneše, jehož státnický věhlas byl solí v očích Němců. Ti dobře věděli, co osoba prezidenta a jeho hlas tak toužebně slyšený pro všechny občany republiky znamená. Proto tím, že se obžalovaný hanebného úkolu dobrovolně ujal, vyloučil se navždy z řad čestných příslušníků národa a musí za svoji činnost pykat. Nezáleží na tom, že úmysl vedoucích propagačního oddělení rozhlasu, totiž propagace nacismu vůči českému národu, se nezdařil, tomu lze děkovati však jen mravní a národní vyspělosti národa, jehož každý příslušník s odporem přerušil vysílání, čímž fakticky účel jeho byl zmařen... Odsuzuje se k 5 letům těžkého žaláře, zostřeném jedním tvrdým lůžkem čtvrtletně a ke ztrátě občanské cti po dobu trestu. Spáchal zločin proti státu podle § 3, odstavce 1. dekretu prezidenta republiky ze dne 19. 6. 1945 číslo 16 Sb. Celé jeho jmění propadá ve prospěch státu a trest si kompletně odpykal v nucených oddílech.“

/ZVUK: ÚDER DO KOTLŮ./

Hlasatel: /se zapálením/: *Ve dnech, kdy svou první velkou porevoluční komedií, sehranou před trestní nalézací komisí, se domnívá být navrácen mezi „živé“ divadelníky revolucí sesazený „král komiků“ Vlasta Burian, poznamenáváme stručně: výroky jakékoli trestní či jiné komise nám nezabrání v tom, abychom ve Vlastovi Burianovi,*

nehledě k celé jeho „mimodivadelní“, nyní „očištěné“ protektorátní činnosti neviděli především typ dokonalé umělecké bezcharakternosti a nejčistšího podnikatelského velkoplantážnictví. Člověk, který celý svůj život své mimořádné nadání velkolepě zpeněžoval v nejubožejších divadelních trapnostech a nevkusnostech, který omlouval své bezcharakterní umělecké živoření ohledem na finanční prosperitu i tehdy, kdy byla za válečné konjunktury vyprodána automaticky všechna divadla, člověk, kterému imponovala s tak dojemnou lidskou ubohostí každá moc, ať už byla v rukou agrárních velmožů či německých okupantů, člověk, o jehož divadelním ředitelování bylo by možno napsat tolik „zajímavých“ příběhů, zůstane pro české divadlo mrtev, i kdyby prošel po řadě všemi pražskými velkočistírnami...“

/ ZVUK. AUTENTICKÝ ZVUKOVÝ ZÁZNAM - NAHRÁVKA VOSKOVCE A WERICHA Z USA: /

„Byl fotbalista, spartan, slávista. Potom tenista, dnes je nácista.

Na koni sedí, šlechty si hledí. Sláva mu medí, tak je fašista.

„Jsem král komiků“, prohlásil a basta.

Kdo je ten fouňa? Chcete hádat dál?

To bude jistě Burián Vlasta, veliká krysa a všech myší král.

A krucajda a půjč mi ho a musím si ho pohladit,

a dát mu hlavu do smutku. Heil! Heil! Heil!“ /

/ ZVUK: ÚDERY DO KOTLŮ - ZAČÁTEK BEETHOVENOVY OSUDOVÉ SYMFONIE. /

Soudce: /čte rozsudek/:

Čeněk Šlégl byl po poradě soudu jednohlasně uznán vinným. Odsuzuje se dle § 3/1 retribučního zákona č. 16/45 Sb. I sazby zákona za použití § 16 odstavce 2 retribučního zákona k trestu těžkého žaláře v trvání 6 měsíců zostřenému 1 postem a dle § 389 trestního řádu k náhradě nákladů trestního řízení, které se považují za nedobytné. Dle § 14 retribučního zákona se vyslovuje, že odsouzený pozbývá občanskou čest na dobu trestu, že celý trest si odpyká v nucených pracovních oddílech a že čtvrtina jmění propadá ve prospěch státu... Výpovědi Blanky Weissové, dcery obžalovaného, je zjištěno, že obžalovaný se tehdy s dcerou radili dlouho do noci, zda pod tlakem pohrůžky věznění v koncentračním táboře se obžalovaný skečů má zúčastnit, a že ona obžalovaného uprosila, aby účinkování přijal a je tak zachránil... Jako zdůvodnění jednání obžalovaného se soud shodl na termínu ZLOMYSLNOST.“

/Zvuk: ÚDER KOTLŮ... VÝSTŘIH AUTENTICKÉHO ŠLÉGLOVA HLASU Z FILMU KDYŽ BURIAN PRÁŠIL A ROLE HRABĚTE KOCHAROWSKÉHO: „TEDY DOBŘE, VYŘÍZENO K DENNÍMU POŘÁDKU!“ ... PROLNUTÍ DO MELODIE „JEN PRO TEN DNEŠNÍ DEN“... ODEZNÍ DO ZTRACENA/.

Soudce: *Obžalovaný Josef Opluštil jest vinen, že od roku 1939, tedy v době zvýšeného ohrožení republiky, v Praze propagoval a podporoval nacistické hnutí tím, že psal do časopisů „Ejhle“ a „Nástup červenobílých“ stati obsahu štvavého. Tedy tiskem schvaloval a obhajoval nepřátelskou vládu na území republiky, a že jako autor politických skečů vysílaných českým rozhlasem a urážejících čs. zahraniční vládu a vládní činitele spojeneckých velmocí, schvaloval nepřátelskou vládu na území republiky, čímž spáchal zločin proti státu dle §u 3 odst. 1 zák. č. 22/46 Sb. a odsuzuje se k trestu těžkého žaláře v trvání 16 roků...“*

/ZVUK. ÚDER KOTLŮ/.

Hlasatel: *Vyhlašuje se pátrání po Josefu Rejtharovi. Bývalý odborný učitel, narozený dne 18. května 1896 v Rokycanech, katolík, ženatý, jehož manželka bydlí se synem v Praze.*

Josef Rejthar působil před okupací téměř po 20 let na Slovensku, od roku 1939 v Čechách na různých školách. Posléze v Praze, kde byl mezi lety 1942 - 1944 ředitelem školy v Nuslích. Poté byl pensionován. Jmenovaný, jak sám v roce 1941 napsal presidiu městského školního výboru v Praze, byl od roku 1923 nepřetržitě politicky činný v protimarxistických stranách - Kasandova protižidovská strana, Červenobílí, Národní obec fašistická, ČNST-Vlajka. Ve Vlajce byl členem redakce časopisu Vlajka a vedoucím její školské sekce. V roce 1939 dal potupným rozkazem odstranit obraz T. G. Masaryka na měšťanské škole v Horních Počernicích. Jeho přičiněním byl na škole v Nuslích zaveden árijský pozdrav. Docíloval při sběru odpadků nadprůměrných výsledků a jeho působení na škole vyznačuje se zvláště výchovou žáků k říšskému a nacionálně-socialistickému smýšlení. Byl zapřisáhlým nepřítelem prezidenta T. G. Masaryka a prezidenta Dr. E. Beneše. Pod svým jménem nebo pod značkou „Erjé“ psal hnusné rýmovačky proti oběma prezidentům a jejich okolí, hlavně do Vlajky, a v témže smyslu napsal několik knih ... Jmenovaný uprchl dne 9. května 1945 do amerického pásma, poslední zpráva o jeho pobytu datuje se z Lince a není vyloučeno, že bydlí u svého bratra Adolfa Rejthara, ve Vídni, Wahringerstrasse číslo 150 ... Jakékoli zprávy o této osobě předejte laskavě kterékoliv policejní služebně.“

/ZVUK. POCHODOVÝ RYTMUS VYŤUKANÝ NA POCHODOVÝ BUBÍNEK. ODEZNÍVÁ DO ZTRACENA.../

Soudce: */čte rozsudek/:*

„Jmenovaný Karel Postranecký, bývalý člen Divadla Vlasty Buriana, je za svoji účast v rozhlasových propagandistických skečích odsouzen k trestu těžkého žaláře v trvání 3 měsíců s jedním postem v nucených

pracovních oddílech, ke ztrátě poloviny majetku a ke ztrátě občanské cti po dobu trestu. Při stanovení této výše trestu bylo senátem soudu přihlédnuto k aktivní účasti obžalovaného v protinacistickém odboji.“

/ZVUK. Úder do kotlů./

/ZVUK. BUDOVALETSKÁ MELODIE EVOKUJÍCÍ NASTUPUJÍCÍ KOMUNISMUS, např. SBOR: „KAMARÁDI, SVĚT SE BLÍŽÍ, JE TŘEBA PŘIDAT DO KROKU, ODHODIT VŠE, CO NÁS TÍŽÍ NA NAŠÍ CESTĚ K POKROKU...“/

/ČASOVÝ SKOK DO ROKU 1955. LZE NAPŘÍKLAD NAZNAČIT ODVYSÍLÁNÍM NĚJAKÉ ARCHIVNÍ ROZHLASOVÉ RELACE, ZPRÁVY, REPORTÁŽE APOD., KDE BY ZAZNĚLO, ŽE JE AKTUÁLNĚ ROK 1955/.

/ZVUK ZABOUCHNUTÍ PLECHOVÝCH VRAT VĚZNICE./

Opluštěl: /Nadechne se zhluboka čerstvého vzduchu./: ÁÁÁch. Dvacátý květen! Nádhera. Svoboda... Tak pravou nohou z kriminálu a znovu do práce... (odchází).

/ZVUKOVÉ PROLNUTÍ... ZVONĚNÍ ZVONKU. OTEVŘENÍ STRÁŽNÍHO OKÉNKA VE DVEŘÍCH/.

Strážník: Přejete si?

Opluštěl: Rád bych nabídl své služby tajné policii.

Strážník: Důvod?

Opluštěl: Jsem válečný redaktor a agent bezpečnostní služby SD. Přicházím z výkonu trestu. Mám rozsáhlé zkušenosti, kontakty a informace, které nebyly probenešovským soudem využity a já chci přispět k práci a úspěchu naší policie.

Strážník: Okamžik, prosím!

/PŘIVŘE OKÉNKO. VYTÁČÍ NA TELEFONU 2MÍSTNÉ ČÍSLO./

Strážník: Soudruhu majore? Je tu solitér! ... Rozkaz! ...

/ZAVĚSÍ SLUCHÁTKO A ODEMYKÁ DVEŘE/.

Strážník: Pojd' dál, soudruhu!

Opluštěl: Dík!

/ZABOUCHNUTÍ A ZAMČENÍ DVEŘÍ./

/ZVUKOVÉ PROLNUTÍ. DRAMATICKÁ - TAJEMNÁ HUDBA. ÚDERY NA TYMPÁNY.../

/ČASOVÝ SKOK DO ROKU 1970... PÍSEŇ „CHICAGO“ OD FRANKA SINATRY... ZVUKOVÉ PROLNUTÍ.../

/VYZVÁNĚNÍ TELEFONU V CHICAGU. ZVEDNUTÍ TELEFONU./

ErJé: Hello.

Rejthar ml.: Tati??? Jsi to ty?

DELŠÍ ODMLKA. TICHŮ.

Rejthar ml.: Tati?

ErJé: /s jemným americkým akcentem/: Ano. Jaroslave?

Rejthar ml.: Tati! Musím Ti něco říct! Nemůžu to jen napsat v dopise.

ErJé: Copak je, synku?

Rejthar ml.: Maminka umřela.

OPĚT DELŠÍ ODMLKA.

ErJé: Thank you, my son.

Rejthar ml.: Přijedeš na pohřeb?

ErJé: Víš dobře, že to nejde. Hlavně, že už má maminka klid.

Rejthar ml.: Ale já sám nedokážu...

ErJé: Dokážeš! Jsi můj syn!

Rejthar ml.: Nevěřím si!

ErJé: Pošlu Ti peníze na pohřeb. Zaplatím všechno.

Rejthar ml.: Nepotřebuju. Víím, že se si žiješ královsky, ale mamince chci zařídit poslední rozloučení já.

ErJé: Synku. Víím, že jsem se nechoval dobře. Přijmi aspoň peníze. Vážně nevím, co s nimi.

Rejthar ml.: Měl jsi je posílat mamince, dokud byl čas. Teď už je pozdě. No, stalo se...

ErJé: Tak rád bych Ti to vynahradil.

Rejthar ml.: Vážně není potřeba. Jak se daří Tvoji firmě?

ErJé: Koupil jsem teď další pozemky a nové budovy. Stal jsem se akcionářem ve dvou jiných oborech. Peněz mám nad hlavu...

Rejthar ml.: Tak si je užij.

ErJé: Počkej, synku!...

Rejthar ml.: Sbohem tati!

ZVUK POKLÁDANÉHO SLUCHÁTKA. PŘERUŠENÍ HOVORU.

ErJé: /s úlevou/: No co, stejně mě nikdy neměl rád. /cynicky/: Ať si to v tom komunismu užije.... Salut!

POKLÁDÁ SLUCHÁTKO.

/ZVUK: ZNĚLKA METRO GOLDWYN MAYER./

KONEC